

е разказътъ, най свирепия бѣше, *Батанъ чорбаджи*. Той бѣше пръвъ любимецъ на Хаджи-паша. Неговитѣ звѣрства, неговитѣ изѣдничества, неправди, грабителства, предателства, неговитѣ издайничества и днесъ като си ги припомнимъ сѣки единъ парнатъ отъ тогова тирана, неможе да не из'аха и скръдне съ жѣби. Но тѣзи сж, тѣй да речемъ, временни злини, които лека полека могатъ да се забравятъ. Има обаче други по лоши. Този чорбаджия бѣше още страшенъ безбожникъ, а като такъвъ, и като всесиленъ, позволено му бѣ, да говори и да прави сичко. Пиянецъ, поразелникъ, мржсенъ въ устата, проклѣтъ и въ червата, беззаконникъ, безчестникъ, развратникъ до най-висшя степенъ, слѣдъ като прѣгази, потѣпка, своята съпружеска связь, безнаказано, умитка, умърси, потѣпка, развали честта, целомъдрието, сладкия съпружески животъ на мнозина беззащитни . . . Уви! Забрави ли щѣтъ се сичкитѣ тия! — Забрави ли се, или не, каква полза?! Еднаждъ внесенъ въ едно семейство, въ едно просто село, отъ силна ржка развратътъ, безбожничеството, непричитането на честъ, на съпружеска връзка, на цѣломъдріе, такива и други заразителни пороци, тѣй лесно премахватъ ли се, искорѣняватъ ли се?! Проклѣтото сѣме на търнето, кушрявата, лесно истрѣбва ли се? — Отъ едина край ако го коренишь, то отъ другия никне.

Чумата и холерата, огънятъ и водата, опустошаватъ, но минаватъ и заминаватъ, като оставятъ слѣдъ себе си само дири отъ черни гробове, или грамади развалини, които съ време, първитѣ се забравятъ, а вторитѣ възобновяватъ; но съ тебе, злочесто ми мило родно! село е много, много полѣ, като, нито огънятъ, нито и самия Дунавъ, до когото си заселено, неможе очисти и измие мръсотиитѣ съ които е вече заражена душата на мнозина твои селени и селенки отъ тогози проклѣтъ безбожникъ; зараза, която ако неможъ очисти чрѣзъ истенското просвѣщение на твоитѣ синове и